

ІНТЕГРАЦІЯ УКРАЇНИ В СВІТОВУ ЕКОНОМІКУ

асист. Домашенко М. Д., студентка Манзюк А. О.

Проблема інтеграції України у світове господарство є актуальною, тому що розвиток відносин обов'язково призводить до інтеграційних процесів, а сприйняття України як надійного зовнішнього партнера об'єктивно потребує її входження у світове співробітництво на принципах рівноправності та взаємної вигоди.

Поступовий розвиток цивілізації неминуче призводить до інтеграційних процесів між державами. Найуніверсальнішим проявом цих процесів стала глобалізація. Україна на даний час перебуває на початковому етапі інтернаціоналізації національної економіки, тобто існує за межами міжнародних потоків капіталовкладень, бере незначну участь в економічній діяльності інших країн, недостатнім є розвиток міжнародних валютних відносин.

Тому стратегічні орієнтири національного розвитку повинні враховувати реалії сучасного інтеграційного процесу, неможливість самоізоляції від масштабної та динамічної інтернаціоналізації. Але для цього необхідно подивитися та проаналізувати сьогоднішню ситуацію навколо країни, її положення у світі, перспективи отримання іноземних інвестицій в економіку.

Об'єктивною можливістю для інтеграції у світове господарство є вироблення механізму зовнішньоекономічних зв'язків, по-перше, на макрорівні загальнодержавному; по-друге, на мікрорівні підприємств; по-третє, на глобальному та регіональному макрорівнях. Поєднання об'єктивної необхідності та об'єктивних можливостей входження України у світове господарство робить цей процес закономірним. [1]

Поступово створюються передумови для інтеграції української економіки у глобальні та європейські економічні процеси. З моменту здобуття незалежності Україна налагодила торговельні зв'язки більш ніж із 180 країнами світу. Проте пріоритетом є поглиблення торговельно-економічних відносин зі своїми найближчими сусідами, в першу чергу, з Російською Федерацією, Республікою Білорусь і Республікою Польща. [3]

Особливі відносини між цими країнами зумовлені багатьма чинниками. Це –Таким чином, сусідні країни є для України дуже важливими політичними й економічними партнерами. З урахуванням змін у глобальному економічному середовищі розвиток торговельних відносин з найближчими сусідами – одне з пріоритетних завдань України, яке передбачає, з одного боку, відновлення та розвиток торговельних зв'язків, а з іншого – забезпечення економічної безпеки України. Ці держави значною мірою пов'язані з ресурсної і технологічної точки зору, мають багатосторонні економічні зв'язки, з'єднані транспортними комунікаціями та прагнуть до інтеграції у світовий економічний простір.

У даний час Україна уклала міждержавні угоди про вільну торгівлю з усіма країнами СНД і Республікою Македонія. Україна активно включається у світові суспільно-економічні процеси: приєдналася до Світової організації торгівлі (СОТ), стратегічною метою визнано отримання асоційованого членства в Європейському союзі. Сучасна СОТ – провідна міжнародна організація, членами якої є 149 країн світу, на долю яких припадає близько 96% обсягу світової торгівлі. [2]

Для пришвидшення європейської інтеграції України необхідно вивчити можливість широкого використання моделі технологічного ривка. Вона виявилася ефективною під час переходу Росії до капіталістичної економіки в XVIII–XIX ст., коли був здійснений технологічний ривок у сільському господарстві. Технологічний ривок став можливим у Китаї, нових індустріальних країнах, а ще раніш – і в європейських. [1]

Чи могла і чи може Україна зробити технологічний ривок і ввійти в «клуб» розвинених країн? Шанс був, але дуже слабкий. Україна володіла високим науково-технічним потенціалом у військово-промисловому комплексі, однак він не мав завершеного циклу – багато ланок цього комплексу після розпаду Радянського Союзу залишилися поза українським кордоном. У цих умовах можна було розраховувати лише на виживання, але ніяк не на технологічний ривок. Для нових напрямків Україна не знайшла ні концепції, ні інвестицій. [4]

Разом з тим процес створення цілісної системи національного законодавства у сфері зовнішньоекономічних відносин залишається складним і тривалим через низку недоліків як в нормах законодавства, так їх практичному впровадженні. За даними 2010 року Україна займає 139 місце із 183 в рейтингу Світового банку "Ведення бізнесу-2010" за показниками міжнародної торгівлі [3].

1. Л.Родічева. Інтеграція України у світове господарство / Л.Родічева // Галицький економічний вісник. — 2011. — №2(31)-електронний ресурс]- Режим

доступу:http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Gev/2011_2/ECONOMICS_AND_MANAGEMENT/001.pdf

2. Ликтян, Д.Т. Економічна інтеграція та глобалізація. Проблеми сучасності [Текст] / Д.Т. Ликтян. – Київ: КНЕУ, 2005. – 420 с.

3. Україна в процесах міжнародної інтеграції / За ред. В. Р. Сіденка; НАН України. Інст економічного прогнозування. – Х.: Форт, 2003. – 279 с.